Velikonoce 2004

Místo děje: Jižní Malá Fatra, jinak též známá jako Lúčanská Fatra či Martinské Hole

Časové období: 9. 4. 2004 – 13. 4. 2004

Zapsal: Strašlivý Uragán

Osoby a obsazení: Členové Turistického oddílu MFF UK a jejich známí. Jmenovitě: David, Mirka, Matúš, Frso, Ancha, ?Neurčitá? Kulička, Lesní Jahůdka, Černomořská Sasanka, Vláďa, Velký Grizzzly, Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Kvetoucí Campeliška a autor

Tento deníček věnuji Sněhové Lilii, poněvadž se o něj vlastně nejvíc zasloužila.

Úvod

Ani se mi deníček psát nechtělo, jenže mi pod Strečnem připadalo, že je z toho Sněhová Lilie opravdu smutná. Nakonec jsem tedy změnil názor.

Jako každého roku, i letos jsme se vydali na Velikonoce do hor. Ačkoli, občas jsem měl ke své lítosti pocit, jako bychom byli rozděleni ve dvě skupiny, jež měly jen šťastnou náhodou společnou cestu.

Už před měsícem jsem se pokoušel rozvířit mezi turisťáky diskusi o tom, kam bychom mohli jet na letošní Velikonoce. Navrhoval jsem Muráňskou planinu, kam bych se už dlouho chtěl podívat. Přiletěl-z-Vesmíru s Mirkou naproti tomu navrhovali severní Malou Fatru. Se svým návrhem však přede všemi vyrukovali teprve minulý týden. Nebudu vás unavovat líčením našich dohadů, nakonec zvítězil návrh ¿Neurčitého? Kuličky jet na jižní Malou Fatru. Je docela blízko a není tak vysoká jako severní.

V úterý mi navrhla Divoká Orchidej, jestli by nemohly být s Kvetoucí Pampeliškou u mne ve stanu, což jsem přijal s potěšením. Hned jsem jim také přenechal starost o nákup jídla. Vyšlo to tak krásně, že mi nakonec holky ani nepředaly žádné jídlo k nošení s tím, že nesu stan, kotlík a vařič.

Dohodli jsme se, že bychom mohli jet dnes večer ve 23:15 rychlíkem Cassovia do Vrútek či Žiliny. Původně to vypadalo, že nás pojede třináct, cestou domů z čajovny se mi ozvala Lesní Jahůdka s tím, že by ráda jela s námi, čímž se náš počet pěkně zaokrouhlil. Ve středu jsem šel koupit lehátka. Ještě ráno jsem se dozvěděl mailem od ¿Neurčitého? Kuličky, že na Davidův popud předrezervoval lehátka po internetu. U okénka jsem tedy uplatnil příslušná rezervační čísla. Paní za okénkem byla věru překvapena, protože podle jejího mínění už dávno žádná lehátka k dispozici nejsou. Mohl jsem jich tak koupit na cestu na Slovensko jen třináct, protože o Lesní Jahůdce neměl ¿Neurčitá? Kulička včera večer tušení. Vtipné mi na tom však přijde, že ještě jedno lehátko byl ¿Neurčitá? Kulička schopen po internetu přirezervovat, ačkoli se o něj už nikdo z nás nepřihlásil. Na cestu zpět ještě lehátka měli, přes nedůvěru paní za okénkem. Bohužel jsme se však na obě cesty rozdělili do pěti a čtyř kupé. Aby nebylo málo zmatků, ozvala se mi nedlouho potom Černomořská Sasanka s tím, že její přítel, který měl jet s námi, dostal angínu, a musí tedy zůstat doma. Ona sama se ještě do večera rozmýšlela, jestli s ještě jedním kamarádem pojedou s námi. Nakonec se rozhodla, že ano. Tak nakonec na cestu tam nezbylo lehátko pro Frsa, který se přidal na poslední chvíli. Na druhou stranu nám tím vyřešil problém s lehátkem navíc pro cestu zpět.

Sraz jsem nakonec určil na půl jedenáctou. David si sice myslel, že půl hodina by měla stačit, ale přece jen jsme ještě potřebovali koupit lístky. Od šesti hodin jsme ještě s Kvetoucí Pampeliškou na Malé Straně vymýšleli otázky do Strašlivě Kvetoucí bojovky, a tak jsme se přesouvali na nádraží společně. Vyrazili jsme už v deset a na nádraží jsme byli něco po čtvrt na jedenáct. Na rozdíl od Kvetoucí Pampelišky jsem se domníval, že tu ještě nikdo nebude, a tak jsme se hned vsadili o tatranku[1]. Kvetoucí Pampeliška vyhrála, protože hned nad schody jsme potkali Anchu, již sem přišel vyprovodit její chlapec. Z rampy nad pokladnami na nás mávala další spousta lidí, kteří přijeli z koleje.

Postupně přicházejí ostatní. Černomořská Sasanka chvilku po půl jedenácté volá, že určitě dorazí, ať jí koupíme lístky a pokud vidíme u pokladen osamoceného kluka s batohem a velkými brýlemi, je to nejspíš její kamarád Vláďa. Takový kluk tam skutečně stojí, hned pro něj tedy jdu. Lístky jde kupovat ¿Neurčitá? Kulička. Kupuje lístky na cestu tam, na cestu zpět jen od hranic do Prahy. Lístek po Slovensku si koupíme tam. Ještě před odchodem k vlaku rozděluji lístky s lehátky. Se mnou v kupé budou Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška, Sněhová Lilie a Velký Grizzzly. K vlaku docházíme chvilku po ostatních, jelikož čekáme ještě na Velkého Grizzzlyho, který si odskočil vybrat do bankomatu peníze.

V našem kupé je jeden cizí člověk navíc. ¿Neurčitá? Kulička se s ním vyměňuje, protože jinak by byl v kupé sám. Alespoň pro nás šest to tedy vyšlo docela dobře. Ještě před spaním se dohadujeme, že vystoupíme v Žilině, kde přestoupíme na autobus v šest čtyřicet, nebo spíš na vlak v půl deváté, protože Cassovie bude mít určitě zpoždění, a pojedeme do Strečna. Spát jdeme v podstatě okamžitě, protože vstávat budeme už v šest, a to nás ještě cestou probudí na hranicích. Málem bych zapomněl, že Velký Grizzzly nám chtěl večer vyprávět pohádku plnou sexu a násilí. Nakonec se pohádka skládala jen z podivných zvuků. Nevím, jestli měly evokovat spíš sex nebo násilí, přiznám se, že ve mně neevokovaly ani jedno z toho, přestože jinak byly velice zajímavé.

Sobota 10. dubna

Na hranicích kolem nás prošla jen jedna pasová kontrola, která nás kontrolovala natolik laxně, že třeba Kvetoucí Pampelišku svou přítomností ani nevzbudila. V Žilině jsme skutečně se zpožděním, a musíme tedy čekat téměř dvě hodiny na vlak. Přesouváme se na pěší zónu před nádražím, kde se usazujeme k lavičkám, po dvou skupinách, jež si budou udržovat mírný odstup celou dobu. K snídani máme bílý jogurt, na nějž se Kvetoucí Pampeliška těšila už od včerejšího večera. K tomu máme mazanec, který mi upekla na cestu maminka, s marmeládou.

Žilinská pěší zóna nám skýtá spoustu zajímavých obrázků. Opodál je poutač s nápisem *Mobilsity*, přemýšlíme, jestli jde o fonetický přepis *Mobilcity*, nebo jim prostě vypadl háček nad *s*. Hned vedle nás je obchod se skateboardem za výkladní skříní, což vede Velkého Grizzzlyho

[1] Sojové špalíčky se mi už totiž mírně přejedly.

k návrhu, že bychom si ho mohli vzít a jezdit na něm ve Stromovce, nebo ještě lépe přímo tady. Nejlépe by bylo strávit tak celé Velikonoce. Opodál je obchod s obuví a textilem, před ním stojí ještě před otevřením několik lidí a nejspíš netrpělivě očekávají otvírací hodinu. Na dveřích si potom všimneme cedulky nabádající zákazníky, aby čekali na košík venku. Zdá se nám nepochopitelné, že může být v obchodě tohoto druhu takový nával.

Ještě se převlékneme do sportovního a máme pomalu čas vyrazit k vlaku. Cestou se ještě stavujeme s Velkým Grizzzlym ve směnárně, ztrácíme se tak na chvilku holkám, které nám to potom vyčítají, protože prý najednou nevěděly, kde jsme a kam mají jít. Ve vlaku se stane za tu krátkou chvilku hned několik zajímavých věcí. Kvetoucí Pampeliška nám ukazuje svou novou lžíci, koupenou za deset korun. Až do večera je však nepoužitelná, protože je na ní stále přilepená cenovka. Vzhledem k tomu, jak měkká a plochá je, si myslím, že je téměř nepoužitelná i po večeru. Nicméně Kvetoucí Pampeliška si nestěžuje. Po rozjezdu si odskočím na záchod a při návratu přeskakuji Velkého Grizzzlyho a Sněhovou Lilii tak energicky, že si narazím koleno o stoleček. Velký Grizzzly nám říká, že Sněhová Lilie zná skvělý vtip o Jamesi Bondovi, Sněhová Lilie se však nechává dlouho přemlouvat, než nám jej řekne, vypadá to, že jí se až tak skvělý nezdá. Nakonec se mu směji jen já, takže asi fakt tak skvělý nebyl.

Tyto události nám vyplní čas až do zastávky Strečno. V ní se kdosi ptá, jestli tu bude ještě další Strečno, na to nikdo z nás nedokáže odpovědět, protože naše mapy začínají u hradu Strečno a železnici nezabírají. Ve voze sedí ještě jeden pán, který se na nás otočí a sdělí nám, že další Strečno už nebude. Honem si nasazujeme batohy a než se stihneme pohnout ke dveřím, vlak se opět rozjíždí. Jedeme tedy až do Vrútek, kde jsme mohli být už před dvěma hodinami. To nám ta cesta hezky začíná. Projíždíme dvěma tunely a ve vlaku nesvítí světlo, což je prostě bez chyby. V jednom tunelu mne kdosi škrtí, ale Sněhová Lilie to nebyla.

Ve Vrútkách zjišťujeme, že v 9:03, tedy asi za deset minut, nám jede osobák zpět do Strečna. ¿Neurčitá? Kulička jde tedy rychle koupit lístky, stojí něco kolem pěti korun za osobu. Opodál čeká vlak, o němž jsme se nejprve domnívali, že by to mohl být on, ale poté, co od něj odjela lokomotiva, míra naší jistoty v tomto směru hrubě poklesla. Železniční zřízenec stojící poblíž nám radí, abychom přešli na druhé nástupiště, kam skutečně vlak zanedlouho přijede. V tomto vlaku bohužel v tunelech světlo svítí. Sněhovou Lilii v jednom z nich někdo škrtil, ale já jsem to nebyl, ačkoli mne asi všichni viděli.

Tentokrát se nám kupodivu podařilo vystoupit ve Strečně. Chvilku ještě stojíme před vlakem, než odjede, abychom mohli přejít koleje. Ze záchoda teče stále silný proud vody. Soudíme, že musí jít o slona, který šel na záchod mezi stanicemi, ale ještě nevylezl ven. Je opravdu krásné počasí, sluníčko svítí a hřeje, není divu, že se po pár krocích zastavujeme, abychom odložili část svršků.

Přecházíme most přes Váh, snažíme se jej rozhoupat tím, že jdeme stejným krokem. Nejprve jen s Kvetoucí Pampeliškou, ale pak se k nám přidá i Sněhová Lilie a Velký Grizzzly. Bohužel se nám to nepodaří, možná i proto, že pilíře jsou rozmístěny dosti hustě. U jednoho z nich hledíme chvilku do vody, kde se v prosluněné části zastavilo hejno rybiček a hledí kamsi, kam jinam, než na nás. Říkám, že to musí být opravdu hrozné být rybičkou a stále tak ležet ve vodě na jednom místě. Na to ostatní opáčí, že na druhou stranu rybičky si mohou říkat, že to musí být hrozné být člověkem, stát stále na mostě a koukat se dolů na ryby. Kvetoucí Pampeliška nám neopomene připomenout, že u nich v Českých Budějovicích mají mnohem lepší most, protože se dá krásně rozhoupat a navíc z něj lze i skákat. To je fakt, sami jsme si to vyzkoušeli.

Za mostem pokračujeme nahoru po schodech k hradu. Asi v polovině zjišťuji, že nikdo nepočítá schody, to je tedy výprava. Nahoře nad schody se holky zastavují a zdržují natolik, až mám za zákrutou obavu, jestli se někde nezapomněly. Před hradní branou se opět všichni scházíme, odkládáme batohy a sedáme si na sluníčko. ¿Neurčitá? Kulička prohlašuje, že u brány zvonil a jakási paní mu sdělila, že nám otevře, jen co sejde dolů. Trvá jí to dosti dlouho, až to chceme vzdát, nevěříce již tomu, že se skutečně ještě dnes dostaneme dovnitř. Během čekání vedeme hovory, při nichž si Sněhová Lilie posteskne, že se o nich vnoučata nedoví, poněvadž jsem naznačil, že už nebudu psát deníčky. Jenže se o nich nedozví ani z tohoto deníčku, jelikož si už moc nevzpomínám, o čem jsme mluvili. Ačkoli, přece jen, určitě jsme se bavili o nové ortéze Kvetoucí Pampelišky na koleno. Zatím má jen jednu, ale prý dostane i druhou. Je tak úžasná, že když se s ní šla nedávno proběhnout, bolela ji nikoli ta bolavější noha, jíž měla v ortéze, ale ta druhá. Ortéza je však úplně bílá, což nám přijde poněkud nepraktické, ale protože je Kvetoucí Pampeliška pochopitelně čistotné děvče, zůstane ortéza bílá[2] až do konce. Kromě toho ji měla Kvetoucí Pampeliška stále pod kalhotami.

Taky se tu bavíme o pomlázce. Říkám, že rád pletu pomlázky, ale holky vlastně biji nerad, protože mi to přijde ponižující a kruté. Asi za to můžou jedny Velikonoce v Krhanicích. Velký Grizzzly prozměnu prohlašuje, že on by rád holky vyplatil, tak končíme na tom, že upletu-li mu pomlázku, dá mi polovinu toho, co dostane od holek jako výslužku. No, jelikož vím, že holky tu žádná vajíčka nemají, tak si nemyslím, že by to bylo mnoho.

[2] I když při bližším pohledu…

Když už začínáme reptat, že tu čekáme moc dlouho, přece jen se zpoza brány přiblíží nějaká žena a otevře nám cestu dovnitř. Lístek stojí nás, studenty, třicet slovenských korun, ale musíme k tomu předložit nějakou průkazku nebo, jako v mém případě, potvrzení o návštěvě školy. Strečno není příliš velký hrad a je zrekonstruovaný typicky slovenským způsobem, což značí, že chybějící části hradu byly ve většině případů nahrazeny betonem. Výjimku tvoří jímka na vodu, která má pět řad kamenného obložení původních a další tři nově zrekonstruované, avšak též kameny. Nejkrásnějším místem hradu je podle mne věž, z níž je krásný rozhled do okolí. Proběhly mezi námi takové návrhy, že bychom mohli sjíždět Váh třeba na raftech, ale mě to tu přijde na raft trochu málo divoké. Na nádvoří mají velice hlubokou studnu. Při odchodu se na ní necháme s Divokou Orchidejí od Kvetoucí Pampelišky vyfotit. Do návštěvní knihy nedaleko kaple se stihneme podkreslit jen tak tak, poněvadž průvodkyně nás hned žene pryč. Divoké Orchideji podkreslování moc nejde, protože to dle vlastních slov už dlouho nedělala a zapomněla, jak kreslila divokou orchidej.

Od Strečna stoupáme po červené značce nahoru na hřeben. Po chvíli Velký Grizzzly prohlásil, že už tudy někdy šel. Prý šli kolem hradu nahoru na Kriváň, nakonec ale vyjde najevo, že šlo ve skutečnosti o hrad na druhé straně Váhu[3] a že tehdy stoupali na severní část Malé Fatry. Ale, prý to tam rozhodně vypadalo dost podobně. Při stoupání se bavíme o akci lesní plody, kterou jednou určitě musíme zrealizovat. Jde o to, že se určí časové období, třeba pět dní a cíl cesty. Potom se účastníci musí dopravit po vlastních nohách do cíle a mohou se při tom živit jen tím, co jim dá les. Nesmí se ani přibližovat k civilizaci. Už jsem o tomto nápadu několikrát slyšel, ale zatím nevím o nikom, kdo by jej provedl.

K sedlu Rakytie (712m) docházím společně se Sněhovou Lilií a už z dálky vidíme bělavý flek. Odhaduji, že je to sníh, a ukazuje se, že je tomu s skutečně tak, ačkoli při pohledu z dálky by se mohlo stejně dobře zdát, že je to kus igelitu. Vidíme už vrcholky, k nimž míříme, a vypadá to, že sníh je tak od tisíce metrů. Sněhová Lilie říká, že je to hezké, jak úroveň sněhu tvoří jasnou hranici. Malé smrčky okolo mají také bílé vršky, ale nejde o sníh. Ze sedla je vidět na zasněžený hřeben Severní Malé Fatry. Když sem dojdou Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí, fotí si Divoká Orchidej tento krásný pohled s Kvetoucí Pampeliškou na popředí. Potom chce vyfotit i sebe, ale nechce být na fotce sama. Jdu tedy za ní. Jak si chystáme správnou pozici, pošeptám jí, že bude Index

[3]Po pravdě, slyšel jsem také názor, že pravé Strečno je právě Starý hrad na druhé straně Váhu. Toto Strečno si prý Slováci vystavěli, protože je blíž k silnici a protože je lépe vidět z okolí.

určitě žárlit. Divoká Orchidej mi odvětí, že nebude, na což odpovím, že je to škoda.

Pokračujeme potom ve výstupu nahoru k sedlu Javorina (967m). Cestou si říkáme s Kvetoucí Pampeliškou a Divokou Orchidejí jak se těšíme na oběd. Také docházíme pomalu ke sněhu, čehož hned využiji k tomu, abych na holky hodil sněhové koule a trochu se pokouloval s Kvetoucí Pampeliškou. Když nás dojdou Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií, prozrazuje nám Sněhová Lilie, že Velký Grizzzly prohlásil o Divoké Orchideji, že šlape jako ruský traktor. Velký Grizzzly se to sice snaží podat tak, že to myslel kladně, že jde prostě Divoká Orchidej tak dobře a rychle, ale nevím, nevím, jestli to Divoké Orchideji zalichotilo.

V sedle Javorina potkáváme většinu ostatních a říkáme přední skupině, že nevíme jak jejich, ale naše žaludky si říkají o oběd. ¿Neurčitá? Kulička na to odpovídá, že bychom sice mohli zastavit na oběd, ale museli bychom nejprve dohnat Davida s Mirkou, kteří jsou prý před námi. Musíme tedy ještě stoupat k dalšímu rozcestí jménem Saračníky. Hned po krátkém prudším kopci potkáváme Mirku i Davida, ale přední skupina se nezastavuje a pokračuje dál. To se nám hrubě nelíbí, navíc to vypadá, že po pár metrech začíná sníh, a tak kdoví, měli-li bychom si tam kde sednout. Voláme tedy dopředu, že bychom se rádi zastavili a naštěstí je naší žádosti vyhověno.

K obědu nabízejí holky na výběr rybičky, hermelín nebo eidamskou cihlu. Nemohou se však rozhodnout, kterou z nabízených pochutin bych raději. Rozhoduji se tedy po chvíli pro rybičky, i když je mi to vlastně taky jedno. Jedny rybičky otvíráme dřením o kámen, k radosti Kvetoucí Pampelišky, od níž jsem se kdysi tento způsob otvírání konzerv naučil. Na druhou konzervu si raději Divoká Orchidej půjčuje od Lesní Jahůdky otvírák. K rybičkám máme chleba a papriku a je to moc dobré. Na závěr jsme určitě měli sladkou tečku, sice už si nevzpomínám jakou, ale nedokážu si představit, že by se bez ní Kvetoucí Pampeliška obešla. K obědu pijeme čaj z termosky, o ní nejprve Kvetoucí Pampeliška prohlásila, že jsem asi nevěděl, co dát do batohu, když se tahám s takovými zbytečnostmi, jako je termoska nebo sekerka, ale postupně alespoň termosku uznala za dobrý nápad. Oběd nám trvá asi půl hodiny, což je docela rychlé, na to, že druhá skupina vařila polévku.

Po jídle stoupáme dále nahoru. Konečně přichází sníh, ale zima určitě nikomu není. Spíše naopak, protože jsme si na sobě nechali spoustu oblečení, vychladnuvše při sezení. Obloha se totiž zatáhla a fouká trochu vítr. Holky se mne ptají, nebude-li pršet, ale odpovídám jim, že dnes nikoli, ale zítra ano. Pozítří bude zase hezky. Samozřejmě mi to vyšlo. Taky se mne neustále ptají, jestli si mají odložit nebo obléci ten či onen kus oblečení, aby jim nebyla zima ani horko. Pochopitelně jim vždy dobře poradím. Nedlouho po nejprudším stoupání si navlékáme návleky, dokonce i Sněhová Lilie, což by Pedra určitě potěšilo, protože Pedro má zřejmě už doživotní trauma z toho, že viděl na fotkách z předloňských Velikonoc v Kremnických vrších Sněhovou Lilii v dlouhých kalhotách do zvonu v nízkých botaskách a Planoucí Růži prozměnu v dšínsách. Cestou dál potkáváme stopy, které identifikujeme jako medvědí. Copak stopy, ty už jsem viděl vícekrát, ale medvěd pořád nikde.

Stoupáme potom dál směrem Minčolu (1363m). Cestou mi vypráví Sněhová Lilie o úžasném stanu, který si její rodiče koupili a zjistili, že podle návodu nelze stan postavit. Kromě toho se hned rozbil, a tak byli nakonec rádi, když uhádali reklamaci a dostali zpět peníze. Mraky se opět trochu rozpustily a na sever jsou z hřebene krásné výhledy na Kriváňskou Fatru a také dolů na Žilinu. Velkému Grizzzlymu to však nestačí a ptá se, kde je tu letiště, protože tu prý někde má jedno být. Hřeben je tu odlesněný. Při sestupu do posledního sedla před Minčolem vidíme na hřebeni cestičky. Sněhová Lilie se ptá, jestli jsou tu také od ovcí, protože tak vypadají a možná i jsou. V sedle stojí dělo jako pomník bojům z druhé světové války. Hned projevím zájem, aby mne tam někdo vyfotil a Divoká Orchidej se k tomuto návrhu staví souhlasně. Na fotku se ke mně ještě přidává Kvetoucí Pampeliška. Po několika pokusech zaujmout vhodnou pózu, končíme u toho, že stojím s napřaženou levicí, jako bych velel a Kvetoucí Pampeliška drží u nabíjecí komory sněhovou kouli, jako by nabíjela.

Na závěr se věší Velký Grizzzly na hlaveň, v téže chvíli k nám přichází jakýsi člověk. Budí ve mně rozporuplné pocity, protože přichází na běžkách, ačkoli je tu sníh z většiny sfoukaný a musí tedy jít hlavně po trávě. Zastavuje u nás a ptá se, kdo z nás je vedoucí. Chvíli trvá, než se k tomu přihlásím. Nikdo jiný se k tomu nemá, ale ani já se docela nepovažuji za vedoucího naší výpravy. Potom pán ukazuje jakousi zlatou medaili, o níž později ¿Neurčitá? Kulička prohlásil, že mu nejspíš připomínala medaili za účast na Jizerské padesátce. Neviděli jsme ji dost dlouho na to, abychom poznali, co na ní skutečně bylo a podle toho, že se nám pán představil jako strážce národního parku, máme důvod se domnívat, že medaili ukazoval na důkaz svého postavení. Pokud to skutečně byl takový odznak. Strážce se mne potom ptá, odkud a kam jdeme, kde budeme chtít spát. Říkám mu o tom, že budeme možná mířit k útulni nedaleko odtud, on na to, že ta je dost hluboko pod hřebenem, nemáme v ní kdyžtak topit. Prý je nově postavená. Také se ptá, jestli po sobě umíme uklidit tábořiště a dodává, že více než dvoučlenné skupiny by se měly někde hlásit. Včera byl prý na Velké Fatře, kde je mnohem méně sněhu než tady. Dále po hřebeni je zde prý mnohem víc sněhu, ještě si tedy užijeme. Také se ptá, jak se jmenuji a odkud jsme, potom teprve odchází směrem, z nějž jsme přišli.

Stoupáme na Minčol, kde nás již očekávají Mirka s Davidem. Na Minčolu krásně svítí slunce a je tu nádherný rozhled. Není divu, že se naše zastávka protáhla o svačinu a trochu vyvalování se. Nejprve si dáváme s holkami jablko, potom dojídáme mazanec, který si mažeme nutellou, což je hrozně dobré. Divokou Orchidej to úplně přesladí, a tak potom odmítá sušenky, které nabízí myslím Sněhová Lilie. Divoká Orchidej prý totiž poslední dobou sladké moc nemusí a hned se ho přejí. Při tom se bavíme o tom, že čokoláda prý obsahuje jakousi kyselinu, která odvápňuje organismus. Na to, že má Kvetoucí Pampeliška revma a potíže s koleny, neměla by asi moc čokolády jíst, ale velmi jí chutná, a tak si to příliš k srdci nebere.

Po hodné chvíli se vydáváme na cestu z Minčolu, v sedle pod ním odbočujeme po žluté značce k prameni, za nímž chceme hledat místo na spaní. Cestou si začínám uvědomovat, že s vrbou na pomlázku jsem asi zaspal, protože kolem samozřejmě neroste nic podobného a nic ani nedává v tomto směru naději na pozitivní změnu. Cesta po žluté značce je delší, než se nám podle rozcestníku a mapy zdálo. U pramene nabíráme vodu, David jde zatímna průzkum hledat útulňu. Trvá mu to celkem dlouho, až se do nás dává zima, ale není divu, protože útulňa by měla být přece jen kus cesty odtud. Když se David vrátí, říká, že našel jen chatu, která vypadá jako soukromá. Přišel k ní a uvnitř byli lidé. David se jich nic netuše zeptal, jestli bychom se k nim vešli. Nejprve se prý tvářili trochu divně, ale potom říkali, že bychom se vlezli na půdu. Naše názory na vzniklou situaci se různí. Část holek chce jít do baráku, zatímco část kluků je proti. Jsem taky proti, protože se mi nechce zbytečně otravovat jiné lidi. Podle mne by si měl podobné příležitosti člověk schovávat na dobu nouze.

Necháváme tedy hlasovat. V prvním kolem jsou to čtyři hlasy ku čtyřem, ostatní se zdrželi. Pro barák hlasovaly Kvetoucí Pampeliška a Divoká Orchidej, asi Mirka. Proti určitě já s ¿Neurčitým? Kuličkou, a ještě někdo. Nezbývá nám než hlasování opakovat, ale nic se nezměnilo. Abychom nezůstali stát u pramene do rána, rozhoduje situaci Vláďa tím, že hlasuje proti baráku. Jdeme tedy opodál k lesu, kde je pár suchých míst. Jedno je skutečně extrovní a běží nás k němu hned několik. Se Sněhovou Lilií se vzájemně shazujeme, ale nakonec je tam první David a na označení svého claimu zapichuje na stanoviště hůlku. Hned zabírám místo vedle, které se ukazuje jako velice dobré. Stačí odházet trochu sněhu a máme celý stan na suchu. Navíc je polovina stanu pod stromem, což oceníme obzvlášť ráno, kdy bude trochu pršet.

David nás upozorňuje, že jsou tu medvědi, a proto bychom měli vařit alespoň padesát metrů od stanů a jídlo věšet mimo stan do podobné vzdálenosti. No, myslím si o nebezpečí medvědů v těchto horách a v tuto dobu své. Zhruba by se to dalo shrnout do dvou slov, *kéž by*. Po tomto varování se David chystá stavět stan, zlomí si však hůlku a musí od svého pokusu upustit. Nezbývá mu, než se s Mirkou přesunout do útulny s tím, že se za námi ráno vrátí.

Po postavení stanu jdeme dělat oheň. Vybíráme si se Sněhovou Lilií a Velkým Grizzzlym místo opodál dole na sněhu. Nikdo jiný kupodivu po ohni netouží, raději vaří na vařičích. Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym vařič nemají. Sekerku půjčuji Velkému Grizzzlymu. Po několika pokusech se sirkami si půjčuji od Černomořské Sasanky zapalovač, jímž se mi už daří zapálit oheň celkem bez problémů. ¿Neurčitá? Kulička si u nás potom vaří v ešusu vodu, a později se k nám přijde najíst Černomořská Sasanka s Vláďou, možná Lesní Jahůdka, jinak jsme tu jen s Kvetoucí Pampeliškou, Divokou Orchidejí, Sněhovou Lilií a Velkým Grizzzlym. Nejprve vaříme čaj do termosky, potom rýži s řepou, na což dokonce vyrobím nosič na kotlík. Rýže s řepou je překvapivě dobrá, podle Divoké Orchideje a Kvetoucí Pampelišky to je nejobvyklejší kolejní jídlo, ony samy si je vaří nejméně jednou do týdne. Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií mají guláš z konzervy, tvořený hlavně vodou, masa v něm mnoho není.

Nedlouho po jídle jdeme spát. Holky mají tendenci oblékat si na noc spoustu oblečení, radím jim rovnou, aby to nepřeháněly. Dobře tak, protože ve stanu je celou noc horko, přestože trochu větráme pootevřeným vchodem. Divoká Orchidej má navíc strach z medvědů, uklidní ji trochu to, že si dám sekeru k hlavě. Snažíme se s Kvetoucí Pampeliškou přesvědčit Divokou Orchidej, aby nám pověděla pohádku, ale ona tvrdí, že žádnou neumí. Nakonec nám tedy vypráví pohádku Kvetoucí Pampeliška. Je to pohádka O Sněhurce a sedmi trpaslících a je moc pěkná.

Asi v půl čtvrté ráno se všichni tři probudíme s úmyslem jít na záchod. Myslím, že je to krásná ukázka toho, jak sladěné byly naše osobnosti.

Neděle 11. dubna

V noci trochu pršelo a bohužel sem tam mrholí i ráno. Nízko nad námi začíná mlha, máme prostě samé optimistické vyhlídky. Během dne sice moc neprší, ale je zataženo a mlha. K snídani si dáváme chleba s nutellou. Dosud jsem chleba pomazaný nutellou nejedl, ale je to dobré. K tomu si vaříme čaj. Velký Grizzzly se pokouší rozdělat oheň, ale moc se mu to nedaří, nakonec nabídneme Sněhové Lilii a Velkému Grizzzlymu čaj od nás. Zbylo nám trochu z druhé várky, určené primárně do termosky. Vypraveni na cestu jsme teprve v půl jedenácté, David s Mirkou, jakoby to tušili, přicházejí ve stejnou dobu.

Stoupáme přímo na hřeben. Na mapě je kreslená cesta, ale asi jsme ve sněhu netrefili začátek, a tak prostě stoupáme lesem. Za začátku jde za mnou Sněhová Lilie a říká, že mám správně dlouhé kroky. Včera prý šla za Davidem a nebylo to zdaleka tak pohodlné. Na hřeben vystoupíme zhruba na Dlhé lúke (1305m). Zde na sebe počkáme a pokračujeme po cestě k jihu. Místy se vyšlapaná pěšina podivně kroutí, vypadá to, že první, kdo tu šel nevyšlapaným sněhem, trochu bloudil, a ostatní šli jeho stopami. Před Zázrivou (1394m) na sebe opět čekáme a ¿Neurčitá? Kulička rozdává čokoládu. Odtud je už vidět stožár na Krížavě. Velký Grizzzly říká, že Sněhová Lilie zná skvělý vtip o Jamesi Bondovi, ale Sněhové Lilii se ho kupodivu nechce říct.

Na Krížavě (1457m) obcházíme stožár vysílače. Opodál běží vlek, dnes se tu prý loučí se sezónou. Vysílač je spolu s přilehlými budovami obehnán zdí z betonových panelů. Kvetoucí Pampeliška a Velký Grizzzly jdou samozřejmě po jejím hřebeni. Trochu teď lituji, že mne to nenapadlo taky, sedám si proto na zeď poblíž, ale nějak se mi nedaří vstát. Po chvíli ke mně dojde Kvetoucí Pampeliška s Velkým Grizzzlym a Černomořská Sasanka je fotí. Nemohou totiž přese mne jít dál. Nakonec se mi přece jen podaří i s batohem vstát, ale na fotce už asi nebudu. Z Krížavy už je to na Vel'kou lúku (1475,5m) co by kamenem dohodil.

Je tu kóta, s níž se s fotíme s Kvetoucí Pampeliškou a Divokou Orchidejí a později se u ní fotíme všichni. Hlavně tu však přichází čas na vrcholovou tribitku. Holky si kvůli mně odpustily sojový špalíček, protože vědí, že jej zase tak často nemusím, a koupili tribitky, které jsou velice dobré. Divoká Orchidej je však přeslazená a svou tribitku si schová na později. Kromě toho si dáváme jablko.

Pak už je nám pomalu zima, a vydáváme se proto na další cestu, na Hornej lúke nás čeká oběd. Přecházíme Vidlicu (1466m) na Veterné (1442m), až sem jdeme po pěkném holém hřebeni. Na Veterném na sebe počkáme a odtud začíná prudké klesání, které Kvetoucí Pampeliška s Velkým Grizzzlym sbíhají, někdo má prostě dobrá kolena nebo ortézy. Ačkoli je pravda, že v rozměklém sněhu se jde dosti dobře. Cestou Kvetoucí Pampeliška leží většinou na zemi.

Zastavujeme se u skalky, kterou potom obcházíme zprava. ¿Neurčitá? Kulička ji přechází přímo. Když to Kvetoucí Pampeliška vidí, musí si na skalku nutně vylézt také. Stoupáme potom nahoru k Hornej lúke (1299m), před vrcholem je docela pěkná louka, z jejíž větší části je sníh vyfoukaný. Prostě ideální místo na oběd, i když podle mapy se mi zdálo, že by tu mohlo foukat, opak se ukázal být pravdivý. Pod hřebenem by měla být také bouda, již jsem však viděl jen z dálky, také je tu dole potok a pramen.

Sedáme si celá skupina tradičním způsobem, což znamená, že k nám si přisedávají Velký Grizzzly a Sněhová Lilie a ostatní se volně rozprostřou po celé rozlehlé louce. Dnes máme k obědu hermelín, jen Kvetoucí Pampeliška si raději dává eidam. Divoká Orchidej prozměnu prohlašuje, že si dá hermelín a eidam nebude jíst ani zítra[4]. K tomu všemu máme ještě okurku, jejíž slupky holky rozhazují po louce okolo, já ji sním i se slupkou, a proto přijde-li někdo po nás a bude si chtít skompletovat povrch okurky, bude jistě zmaten. Když si k nám přisedávají Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym, šlape Velký Grizzzly po krokusech, které tu po cestě rostou a krásně kvetou na všech trochu slunných a nezasněžených místech, viděli jsme je už včera. Holky ho upozorňují, že by po krokusech neměl šlapat, když tak krásně kvetou. On na to odpovídá, že tím, že ty kytičky trápí, je zoceluje a ještě uvidíme, že za rok tu poroste jen ta, po níž letos šlapal.

Během jídla procházejí v protisměru po značce cizí turisté s batohy. Podotýkám, že jsou nám dost podobní. Sněhová Lilie se diví, co je na nich podobného. No přece to, že měli batohy, pohorky, kalhoty a tak. Ale je fakt, že někteří měli na batozích sněžnice, čímž se od nás dost odlišovali. Také na nás padá pár dešťových kapek, zatímco v údolí svítí sluníčko, ach jo.

Z Hornej lúky klesáme dolů do sedla Mariková, ještě před ní přecházíme Kopu (1232m). Cestou si říkáme, že bychom si mohli zahrát nějakou hru. Chvíli nám trvá, než Sněhová Lilie navrhne, že bychom si mohli zase vyprávět příběhy a hádat, jestli jsou pravdivé nebo ne. Hned také vylepšuje pravidla tím, že každý pokud správně uhodne, dostane bod. Ten, kdo vyprávěl, též dostane bod v případě, že většina posluchačů neuhodne. Ke hře se nakonec kromě mne hlásí Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška, Sněhová Lilie, Velký Grizzzly a Černomořská Sasanka. I když Černomořská Sasanka je stejně pořád dál od nás a moc neposlouchá. Je nás tedy sudý počet, a proto bude vždy poznat, jestli většina uhodla, nebo ne. A všechno to vymyslela Sněhová Lilie[5]. Dohodli jsme se navíc, že příběhy budeme poslouchat jen při zastávkách, protože za chůze bychom z toho mnoho neměli. Snad tu nemusím vypisovat všechny příběhy, většinu jsem už zapomněl, nebo bych je při-

[4]Buď tady, nebo jinde v těchto horách tak docházíme k vyslovení základního rodílu mezi obvyklým klučičím a holčičím pohledem na jídlo. Zatímco kluky zajímá, kolik ho je, holky to, jaké je. No, alespoň na mne ten klučičí pohled platí dost jednoznačně.

[5]Pravda, když pronesu tuto poznámku nahlas, moc se to Sněhové Lilii nelíbilo, protože jsem tím prý všechno zkazil. Každý si teď bude myslet, že si z ní dělám srandu, ale to vůbec není pravda, protože ji přece tak obdivuji, a tak se nemůže nikdo mé poznámce divit. Když řeknu tohle, tak se to taky Sněhové Lilii nelíbí, prý jsem tomu nasadil korunu.

nejmenším popletl. Snad jen řeknu, že jsem zcela propadl, protože nikdy nepoznám, jestli si kolem mne někdo vymýšlí. Ve své bezelstnosti věřím většině toho, co mi kdo řekne, a když náhodou nevěřím, je to obvykle pravda.

V sedle Mariková (990m) je krásná suchá rovná travnatá loučka s ohništěm. Podle mapy by měl být nedaleko pramen, prostě idylka. Jenže je ještě brzy, a tak se většině nechce ještě zakotvit. Ach jo, a to bychom určitě kousek níž v údolí našli vrbu. Spát budeme tedy až za Hnilickou Kýčerou (1218m). Při stoupání nám brzy většina výpravy mizí v dálce. Cesta jde teď víceméně po rovině, příběhy si tedy můžeme vyprávět i za chůze, což nás ale zase zpomaluje. V jednom místě se červená značka ostře láme vlevo. Chvíli nám trvá, než ohyb správně identifikujeme, pod ním na nás v sedle čekají Matúš a Frso, jdou potom kousek za námi a většinou si hlasitě zpívají, Černomořská Sasanka jde obvykle poblíž nich, a tak neslyší moc naše příběhy. Jdeme hrozně dlouho, určitě dlouho přes dvě hodiny, které nám slíbil poslední rozcestník. Vyprávění příběhů nás už omrzelo, a taky už došla inspirace.

Cestou občas vidíme šipky, ale vypadá to, že tu jsou déle než od vedoucí skupinky. Stoupání na Hnilickou Kýčeru je trochu prudké, i když zdaleka ne tolik, jak se Sněhová Lilie obávala. Spletla si totiž sestupový krpál s výstupový. Nahoře na Kýčere je vrcholová kniha a v ní je zápis podepsaný skupinkou před námi z půl sedmé, teď je za deset minut sedm, zase tak velký náskok nemají. Slibují nám v zápisu čaj. Píšeme, že už se těšíme a míříme dolů. Sestup opravdu stojí za to, téměř všichni si alespoň jednou vyzkoušejí pád. Cestou se zastavuji u krásného buku, který má jednu větev tak zahnutou, že se na ní dá pěkně sedět. Divoká Orchidej mne sice zkouší fotit, ale nevypadá to, že by to vyšlo, protože je tu docela tma. V sedle (Sedlo pod Hnilickou Kýčerou, 1028m) nás opravdu vítají s šálkem čaje v rukou. Ancha nám navíc později nabízí buchtičky, i když David brblá, že u stanů se nemá jíst, protože sem přijde medvěd a všechny nás sežere.

Hned jak postavíme stan, postavím vodu na čaj. Mezitím vedeme s Divokou Orchidejí a Kvetoucí Pampeliškou holčičí řeči. Protože jsem cestou dolů poznamenal, že Kuba Černý má hezkou slečnu a že mu to přeji. Divoká Orchidej pak říká, že už si pomalu zvyká, že si kluci tak všímají vzhledu. Proti tomu oponuji, že si zdaleka kluci nevšímají jenom vzhledu. Divoká Orchidej na to říká, že bych ale určitě nechtěl chodit s holkou, která by se mi nelíbila. Zatímco holka by klidně chodila s klukem, který by se jí nelíbil a pak si jej změnila ke svému obrazu, jenže je to taky tak, že slečnu narozdíl od kluka nelze změnit v žádném směru. A k tomu, že kluci posuzují holky podle vzhledui, něco na tom je, ale alespoň je to jednoduché a přímočaré[6]. U holek jsem zatím ještě nepřišel na to, podle čeho se vlastně řídí. Má poslední hypotéza je ta, že jen podle toho, co kluci říkají. Nezajímá je, ani co kluk dělá a jak to dělá, jak vypadá, jaké má vlastnosti a charakter. Ale pokud umí kluk mluvit tím správným způsobem, má vždycky slečnu v kapse. Tato hypotéza mne, pravda naplňuje pesimismem, protože jestli něco opravdu neovládám, pak je to rozhovor se slečnou. Koneckonců, tento odstavec je další hřebíček do rakve v tomto směru, poněvadž jsem si téměř jist, že třeba Divoké Orchideji se to dojista líbit nebude.

Mezitím se převlékneme, uvaříme mátový čaj a Kvetoucí Pampeliška dojde k prameni pro vodu. Potom jdeme dělat oheň a vařit jídlo, dnes budeme mít čočku se zelím. Nejprve najdeme místo pro oheň nedaleko u cesty, potom ale najdou Velký Grizzzly a holky v lese ohniště a jdeme tam. Tedy jen my tři, Velký Grizzzly a Sněhová Lilie, ostatní šli raději vařit na sníh na vařičích. Do kapsy jsem si připravil píšťalku s tím, že si u ohně zapískám, ale hned ji taky ztratím. To mne velmi rozesmutní. U ohniště nabídnu, že tomu, kdo ji najde dám sojový špalíček. Kvetoucí Pampeliška chce hned běžet ke stanu, ale pak usoudí, že její šance jsou dost malé, protože jsme to už kolem stanu obešli, a tak zůstane u ohniště. Oheň se mi podaří zapálit jednou sirkou, což vzbudí u Velkého Grizzzlyho obdiv. Ptá se, jak to dělám, na což mu odvětím, že je to rodinné tajemství, jež předám jen svému synovi. Divoká Orchidej říká, že pokud bych měl syna s Velkým Grizzzlym, tak bych mu to říct mohl, ale už dřív mi dnes Velký Grizzzly řekl, že jsou mezi námi takové rozdíly, že se mnou nikdy nebude chodit. Už si ale nevzpomínám, jakého charakteru byly ony rozdíly.

Také vyrobím hrazdičku na kotlík, i když najít v tomto lese vhodný materiál není příliš snadné. Pak musím většinu manipulace s kotlíkem odbývat sám, protože holky si sundaly boty a suší si nohy nad ohněm. Naštěstí se mi daří najít flétničku zastrčenou u stanu, a tak ji mohu nenápadně pohodit za Kvetoucí Pampelišku a Divokou Orchidej a říct jim, že která z nich se dřív natáhne za sebe, získá sojový špalíček. Snažily se obě s opravdovým zaujetím. Kvetoucí Pampeliška nám pak zapíská *Běžela ovečka*. Pokusí se ještě o *Černé oči jděte spát*, ale již s menším úspěchem.

Jídlo se nám opět vydařilo, nedlouho po něm jdeme spát, a necháváme tak Sněhovou Lilii a Velkého Grizzzlyho u ohně, kde si Velký Grizzzly opéká kabanos dosti podivného vzhledu. Divoká Orchidej dnes spí uprostřed a ptá se mne, jestli si má brát svetr, na což jí říkám, že ne. Potom jí hrozně dlouho trvá, než si uspořádá polštář a dá svetr pod sebe

[6]Kromě toho, na světě není ošklivých žen. Na světě jsou jen ženy, který chtějí být hezké a které nechtějí být hezké.

a oběma holkám chvíli trvá, než se vnitřně zahřejí. Dnes nám vypráví pohádku Divoká Orchidej, je O Červené Karkulce a je velmi pěkná. Divoká Orchidej má velmi pěkný hlas, řekl jí to prý jeden pán, s nímž mluvila během své brigády po telefonu. Pracuje totiž jako telefonistka u telecomu a nabízí zákazníkům nové tarify. Pak se ještě chvíli bavíme s Divokou Orchidejí, protože se nám moc nechce usnout. Kvetoucí Pampeliška se hovoru neúčastní, asi usnula dřív. Z vedlejšího stanu se ozývá Mirka, jak si zpívá. Prý došli i k ukolébavkám, ale to jsme už asi neslyšeli. No, řekněte, kam ten svět spěje, když si ostatní zalezli do stanu, místo aby se sešli u ohně.

Pondělí 12. dubna

Ráno je venku krásně jasno a Divoké Orchideji prý bylo ve spacáku docela horko. Kvetoucí Pampeliška jde k ohništi pro kotlík a trochu ho i vymeje, a tak můžu postavit na čaj, aniž bych opouštěl vyhřátý spacák. Potom přece jen musím vstát a dojít kousek od stanu pro povalující se lahve s vodou, při té příležitosti také odnesu naše pohorky na sluníčko, postavili jsme totiž stan tak hloupě, že je tu stín, zatímco opodál už nikoli. Navíc tu ten stín vydrží po celé ráno. K tomu všemu se ukazuje, jak dobrý nápad byl vzít si s sebou sandálky, protože teď si je vzájemně půjčujeme a můžeme chodit bez pohorek.

Na snídani si stejně přetahujeme karimatky na sluníčko a potom poblíž přetahuji i stan, aby na něm roztála jinovatka, a donáším holkám batohy a věci. K snídani máme chleba se zbytkem nutelly a potom fazolovou pomazánku, která chutná jako paštika a je moc dobrá. Balení nám opět trvá hrozně dlouho, Matúš je nakonec připravený k odchodu až v půl jedenácté, nebo dokonce v jedenáct. Když jsme už téměř všichni sbaleni, zeptá se mne Velký Grizzzly, co tedy my. Pochopím jeho narážku, ale mohu mu jen říci, že nebyla cestou žádná vrba a tedy není ani pomlázka. On prohlásí, že to přece nemusí být ani pomlázka, stačí třeba smrková větev. Na to opáčím, že pokud chce prostě mlátit holky, nemusí tak činit jen na Velikonoce a omezovat se volbou nástroje. Ale není-li použita pomlázka, nemůže se odkazovat na žádné zvyky, jen na své násilnické sklony. Nedbá toho a jde si najít smrkovou větev, kterou se pak snaží bít všechny holky kolem sebe. To se holkám pochopitelně nelíbí a ani mně. Sněhová Lilie dokonce Velkému Grizzzlymu hrozí, že chce-li ještě, aby ho někdy políbila, tak ať se vůbec nepokouší ji uhodit, že pomlázkou by to snesla, ale ne smrkovou větví. Ale možná to taky říká jen proto, že ví, že pomlázka je pro nás po celé dopoledne nedosažitelná.

Ancha potom neprozřetelně prohlásí, že hlavní vadou je, že jeho nástroj nemá pentle. ¿Neurčitá? Kulička ochotně přiskočí s fialovým kusem lana a přiváže ji Velkému Grizzzlymu na vrcholek větve. Takhle má vlastně Velký Grizzzly bič. Jednu chvíli si Velký Grizzzly sedne povzdechnuv si, že baby jsou dnes hrozné, že kluk je prostě geneticky zakódován k tomu, aby o Velikonočním pondělí vstal a bil holky hlava nehlava. No, nevím, vypadá to, že geneticky zakódován je tu k tomu jen Velký Grizzzly.

Potom je sbalen už i Matúš a můžeme vyrazit do kopce na další cestu. Stoupáme na Úplaz (1085m), kde na sebe čekáme. Je tu opravdu krásně, myslím, že večer budu mít docela spálený obličej. Tady značka zahýbá vlevo do Sedla pod Úplazom (988m), kde přichází na pořad diskuse, jak dál. Je totiž pomalu poledne a podle značky máme před sebou do Fačkovského sedla asi sedm hodin pochodu. S rezervou na oběd to vypadá, že bychom možná nestihli ani poslední autobus do Žiliny. Je tu tedy návrh, sestoupit už dřív do Vrícka a odtud se dopravit autobusem do Vrútek. Nevíme ale, jestli tam vůbec nějaký autobus pojede. Mohl bych to sice zjistit po telefonu, ale není tu žádný signál. Ancha mezi našimi dohady vylezla opodál na strom a teď má drobné potíže s tím, aby se dostala dolů. Naštěstí je její úsilí korunováno úspěchem.

Stoupáme hezky husím pochodem nahoru na Jankovou (1163m), povětšinou sněhem. Téměř nahoře si Kvetoucí Pampeliška všimne černého obalu ležícího na sněhu. Je kus od námi vyšlapané pěšinky a vypadá to, že by v něm mohla být ukryta větrovka. Z nás se k ní nikdo nehlásí, a tak je hned Kvetoucí Pampeliška natěšená, že by mohla získat takhle lacino větrovku, již si chce koupit. Ach jo, já jsem prozměnu ráno zjistil, že jsem si do rukávu své celkem zánovní a krásné větrovky propálil od ohně díru. Ale jinak ten nález pochopitelně Kvetoucí Pampelišce přeji. Nahoře, kde je krásná loučka a my na sebe chvilku čekáme, Kvetoucí Pampeliška zjišťuje, že v obalu se neskrývá větrovka, ale pláštěnka – – plátěné poncho bez kapsy na batoh. Ale i tak je to celkem hezký nález.

Jak tu stojíme, dává se David, Mirka a pár dalších členů naší výpravy do jídla, tak to bude chvilku trvat, než se rozejdeme. Dáváme si s holkami alespoň jablko. Potom se Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí nechávají fotit s Velkou Fatrou v pozadí. Nejprve je fotí Velký Grizzzly, ale staví se k tomu poněkud neobratně. Potom je ještě jednou fotím já. Vyšla z toho docela hezká fotka, holky na ní leží na břichách čelem k fotografovi, ruce mají složené pod hlavami, musím říct, že se mi takovéhle fotky líbí. Možná to ale nebyla Velká Fatra, je tu totiž krásný rozhled i na Kriváňskou Fatru, v dálce na Roháče, ty jsme ještě lépe viděli už v sobotu. Za Velkou Fatrou vykukuje hřeben Nízkých Tater.

Během čekání jsem zjistil, že z Vrícka nám jede autobus asi v 17:09

do Košťan pod Turcom, odkud jede vlak do Vrútek. Vypadá to tedy, že si dáme na Skalkách, které jsou již nedaleko, oběd a potom jen sestoupíme na autobus. Pokračujeme tedy dál po hřebeni, zanedlouho se k nám z protisměru blíží turista s turistkou, prohodím ke Kvetoucí Pampelišce žertem, že si určitě jdou pro tu pláštěnku. Ona to však vezme vážně, zastaví se a vyndá ji z batohu. Když k ní dojdou, dostane Kvetoucí Pampeliška pochopitelně zamítavou odpověď. Kdybych tušil, jaký účinek budou mít má slova, určitě bych je nevyslovoval. Cesta je krásná, není tu už moc sněhu a jdeme v podstatě po rovině. Cestou mi Ancha řekne, že nechápe, jak můžu chodit s rukama založenýma na prsou, protože ona s nimi musí při chůzi pořád pohazovat, aby udržela rovnováhu. Skončí s tím, že je asi velmi labilní člověk. Opodál jde ¿Neurčitá? Kulička a má také ruce založené na prsou. Říká něco o tom, že četl v jednom časopise, který se povaluje všude po škole, že hůlky jsou prý naprosto nezbytnou součástí výbavy. Článek prý napsala nějaká holka a když se to ¿Neurčitá? Kulička dozvěděl, už se prý ničemu nedivil, vypadá to, že podle něj hůlky spíše způsobují ztrátu schopnosti udržovat rovnováhu. V uvedeném článku prý také autorka psala, že hůlky se dají použít i jako náhrada cepínu, což však věru není dobrý nápad.

Stoupáme na Skalky (1191m), odkud je opravdu krásný rozhled, nad nejprudším stoupáním prohlásí Sněhová Lilie, že už bychom se mohli na oběd zastavit tady, protože tady nebude tolik foukat. Na to poznamenávám, že vrcholová kóta je až nahoře. Vypadá to, že Sněhová Lilie můj argument docela neuznává. Ale místo na oběd je tu opravdu krásné. K obědu dojídáme sýr, Divoká Orchidej hermelín, Kvetoucí Pampeliška hrachovou pomazánku. Také není úplně špatná, ale ta fazolová mi chutná mnohem víc. K tomu všemu pijeme čaj a na závěr máme sladkou tečku v podobě čokolády. Ještě nám zbyly jedny polomáčené a jinak jsme všechno snědli, tak nám jídlo vyšlo nadmíru krásně. Musím za to Divokou Orchidej i Kvetoucí Pampelišku pochválit.

Sedí u nás Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym. Velký Grizzzly předal ráno Kvetoucí Pampelišce vajíčko uvařené na tvrdo, které jí poslal Ušatý Morsilago, spolubydlící Velkého Grizzzlyho, protože si prý Kvetoucí Pampeliška ve středu stěžovala, že s námi nebude mít ani pocit, že jsou Velikonoce[7]. Na vajíčku je nápis. „Toto je vajíčko, dnes jsou Velikonoce.“ Kvetoucí Pampeliška nechává vajíčko kolovat, protože to prý Morsilaga potěší, když se dozví, že svým vajíčkem udělal radost čtrnácti lidem. Sněhová Lilie si sice nevzala, ale radost jí prý stejně udělal.

Velký Grizzzly potom vypráví historku z jakéhosi aquaparku poblíž

[7]Přitom se o to jako holka mohla a měla postarat sama, co si budeme namlouvat. Poněvadž kdo by se dělal s pomlázkou, když jsme věděli, že ani jedna ze slečen nemá žádnou výslužku.

Liptovského Mikuláše. Myslím, že v ní jde hlavně o to, že většina Čechů neví, co znamená výraz *dát někomu čelo*. Už jsme ji slyšeli dřív, kromě Divoké Orchideje. Také nám všem Velký Grizzzly opakuje varování, ať nekupujeme mazanec v Tescu, protože tam prodávají fakt hnusné, jeden takový má tady. O něco dřív si prý koupil mazanec v Delvitě a tam je mají mnohem lepší. Sněhová Lilie prozměnu říká, že jí moc nechutnají domácí mazance, protože jí přijde, že jsou cítit po droždí. No, myslím, a Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí mi to potvrzují, že ten, který mi na cestu upekla maminka, po droždí cítit nebyl. A taky nemá Sněhová Lilie ráda v mazanci rozinky, a tak je vlastně s kupovanými mazanci spokojená, poněvadž tam jich nikdy moc není.

Něco před třetí se zvedne skupina pashalíků, tedy David, Mirka, ¿Neurčitá? Kulička, Ancha, Matúš a Frso a jdou se bez varování bosi projít. O chvíli později z toho máme těžkou hlavu, protože se nám nechce autobus dobíhat, a tak bychom už docela rádi vyrazili. Připravíme se tedy k odchodu a potom přemýšlíme, co s jejich věcmi. Opodál se posadili turista s turistkou, a tak si nejsme jisti, jestli tu můžeme nechat válet se všechny batohy, foťák a tak podobně. Chvíli to vypadá, že bychom jim nechali nějaký vzkaz a alespoň ten foťák si odnesli, nebo bychom na ně mohli počkat. Nakonec foťák přikryjeme a odejdeme. Myslím, že tu přece nikdo nic neukradne. Vtipné je, že je potkáváme, jak se vyhřívají na sluníčku u další skalky. Kousek za ní začnu Velkého Grizzzlyho a ostatní koulovat. Velký Grizzzly mi však odpoví tak razantně, že raději prchnu dopředu.

Kousek za tímto místem se zastavíme a koukáme, že se nám vzadu ztratili Velký Grizzzly, Kvetoucí Pampeliška a ještě někdo. Chvíli čekáme, ale nikdo nejde. Musím se tedy kus vrátit a vidím, jak se autobus, neautobus, vybavují s párem turistů se psem. Teprve když jim pohrozím, že půjdeme bez nich, vydají se poslušně za námi. Sejdeme však jen pár metrů, než mne na dalším sněhovém poli začnou Velký Grizzzly a Sněhová Lilie koulovat. Má to být odveta za můj předešlý útok na Velkého Grizzzlyho. Dokonce si na to sundaváme batohy, aby naše rány mohly být silnější. Ke mně se naštěstí přidává Kvetoucí Pampeliška a když se Sněhová Lilie vzdálí z bojiště s tím, že předtím ji Velký Grizzzly k útoku donutil, síly se obrací. Ačkoli, Velký Grizzzly je věru zuřivý bojovník a moje muška je nevalná. No, po chvíli skončí boj přímější a můžeme se dát na další pochod.

Na začátku sedla před Kútikem (1064m) zahybá podle mapy vlevo dolů cesta, která vede do Vrícka. V terénu se skutečně nachází cosi podobného, co vede v přibližně správném směru. Odbočujeme tedy po ní. Vede chvilku do kopce a skoro v protisměru, ale potom se stáčí vpravo až docházíme k boudičce na kolech, která tu stojí u loučky jako salaš. Tady se trochu zmatu a vedu ostatní ve směru, v němž cesta není, ačkoli se domnívám, že by tam mohla být. Nechce se nám už vracet, a tak jdeme přímo dolů lesem, který je tu opravdu krásný. Vysoký bukový les, nádherné stromy, nemohu si nevzpomenout na Radima. Ale sestup je dosti prudký, což zvláště Kvetoucí Pampelišce činí jisté potíže. Částečně traverzujeme vlevo podle svahu, směrem, kde by snad ta cesta mohla být. Místy se tu objevuje pěšinka, která je nakonec velmi dobře zřetelná.

Dojdeme tak k plotu a cestičce, která vede přímo prudce dolů. Počkáme tu na sebe a rozhodujeme se, zda se vydat dolů nebo ještě pokračovat rovně mírným klesáním. Po chvíli mírného klesání však soudíme, že tato cesta jde kamsi do háje, a proto se vydáváme přímo dolů. Navrhuji Kvetoucí Pampelišce, že rychle seběhnu dolů a potom vyběhnu za ní a pomůžu jí s jejím batohem. Ona to však už teď odmítá. Přesto jsem dole docela rychle a vyběhnu zpět za ní. Říká, že si mého návrhu hrozně váží, nicméně stejně jej odmítá. Ach jo.

Dole potkáváme zelenožlutou značku a po ní se vydáváme směrem do Vrícka. Cestou proti nám jde kdosi s velkým psem. Kvetoucí Pampelišce zasvítí očička a projeví touhu si pejska[8] pohladit. Osoba vedoucí psa si jej naštěstí drží na krátkém provaze, a tak k tomu nemá Kvetoucí Pampeliška příležitost. Lesní Jahůdka při pohledu na vesnici projevuje obavu, jestli tu vůbec nějaký autobus jezdí. Jsem však v tomto směru optimista a po chvíli skutečně docházíme k pěkně upravené návsi se zastávkou. Pohledem do jízdního řádu zjišťujeme, že autobus jede v pět do Martina, což je asi za čtvrt hodiny, vyšlo nám to tedy krásně.

Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí vyndávají z batohu naše poslední polomáčené, přezouvám se z pohorek do sandálků, prohlížíme si naše spálené obličeje. Ty nejspálenější máme asi já a Kvetoucí Pampeliška. Mezitím se dohadujeme, jestli autobus stihne naše druhá skupina. Chtěl bych se s někým vsadit, že určitě ne, ale nejde to, protože nikdo z nás by nedal ruku do ohně za to, že sem ostatní dorazí. Kdyby tento autobus nestihli, ani by to nebyla taková tragedie, jelikož v sedm jede další. Všechny nás proto překvapuje, když asi pět minut před pátou přicházejí s tím, že vyrazili ve čtyři. Nu, takhle je to určitě lepší.

Autobus nás stojí asi padesát korun i s batohy. Zatím to vypadá, že by tu mohlo být dost místa, ale po cestě přistupuje spousta lidí a dokonce dva kočárky. Ze začátku zkoušíme hrát cosi jako slovní fotbal s písničkami, který jsme už hráli o Silvestru v autobuse ze Zlína. Abych nezapomněl, Velký Grizzzly přišel v autobuse na tragickou příhodu, jež se mu za jeho nevědomosti přihodila v batohu. Otevřela se mu tam totiž hořčice a vypadá to opravdu děsivě. Je z toho chudák trochu špatný a prohlašuje, že by ten batoh snad nejraději vyhodil. Jak přistupují další

[8] Koně či medvěda, docela dobře by to mohlo být obojí.

lidé a ty dva kočárky, atmosféra houstne a musíme se přesouvat na sedadla dozadu.

V Martině vystupujeme a sedáme si naproti vlakovému nádraží. ¿Neurčitá? Kulička jde zjistit, kdy nám jede poslední vhodný vlak do Vrútek s tím, že bychom šli do hospody tady a potom jeli přímo na vlak. Mezitím sedíme u batohů, já sedím na zemi a pískám si na píšťalku, k čemuž dokonce Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií chvilku tancují. Vlak na hranice nás nakonec stojí asi padesát korun, a tak nám zbylo celkem dost peněz. Do Vrútek nám jede vlak tuším ve dvacet padesát, a tak tam budeme mít asi čtvrt hodiny na přestup, což je tak akorát.

Když vyrážíme do města, citelně se ochlazuje. V centru obejdeme několik podniků, až se nakonec vrátíme do pizzerie na náměstí. Dojde však k tomu, že se opět rozdělíme na dvě skupiny, z nichž každá jde do pizzerie na jiné straně náměstí. Se mnou u stolu sedí Kvetoucí Pampeliška, Divoká Orchidej, Velký Grizzzly a Sněhová Lilie. Vedle nás ještě sedí Lesní Jahůdka, Černomořská Sasanka a Vláďa. Ostatní byli u konkurence.

K jídlu si dáváme, překvapivě pizzu. Kromě toho si Velký Grizzzly objednává italskou polévku, která se ukazuje být tak dobrá, že si ji postupně objednáváme všichni a skoro všichni ji také dostaneme. Z našeho stolu nezbyla jen na Sněhovou Lilii. Velký Grizzzly jde potom na záchod umývat batoh. Dojde potom k jistému nedorozumění. Když mu přinese servírka polévku, říkám, že tam za ním půjdu a řeknu mu, aby to kdyžtak přerušil. Sněhová Lilie si myslela, že na záchodě provádí něco hůře přerušitelného, a tak je jí má poznámka trochu divná. Bohužel tu nemají žádný zákusek, a tak si dávám nakonec alespoň kávu se šlehačkou. Ačkoli jsem si měl dát raději čaj, protože holky chtěly k snídani a do termosky samé bezteinové odvary z bylin, a tak jsem dneska nepozřel ani trochu teinu. Jistě to na mně bylo znát.

Nakonec se převlékáme do, ehm, čistších oděvů a vycházíme ven, abychom zamířili na vlak. Cestou mne napadají samé roztodivné kousky, jako, že bychom měli udělat nějakou výtržnost, nebo jít pařit na diskotéku a protancovat tu noc. Nikdo však mé nadšení nesdílí. Nechce se jim ani závodit v překážkovém běhu s přeskakováním laviček. Černomořská Sasanka mne podezírá z toho, že jsem si moc přihnul, ale měl jsem jen jedno pivo.

Na nádraží se mi podaří ostatní alespoň přesvědčit, abychom zkoušeli přecházet kousek zábradlí, úzký docela jako lano. Nejelegantněji to jde Sněhové Lilii, nejefektněji se určitě klátí Velký Grizzzly. Potom hrajeme šlapanou, napodruhé i s pashalíky, ale bez Kvetoucí Pampelišky, které už se nechtělo. Ve Vrútkách vyškrabujeme poslední drobné, abychom si s Kvetoucí Pampeliškou a Divokou Orchidejí koupili v automatu nějakou sladkou tečku. Mě musí půjčit Sněhová Lilie, které pak zbývá tak tak na pitíčko. Bohužel je zavřený bufet, kde měli každý rok i touhle dobou korbáčiky.

Ve vlaku jsou se mnou v kupé Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška a Lesní Jahůdka. Když se trochu usteleme, scházíme se ještě v chodbičce, aby si ostatní poslechli mnou vyprávěnou pohádku O kocourovi v botách. Docela se jim líbila, což mne samozřejmě těší.

Úterý 13. dubna

Ráno po páté jsme v Praze a rozcházíme se na všechny světové strany. Tak vidíte, myslím, že i letos se turisťácké Velikonoce vydařily.